

[Glistrup]

har vænnet sig til. Man er blevet opdraget i skolerne rundt omkring i alle verdens lande til at synes, at det er vældig godt, at man kan have sin egen nationale kultur, der giver sig udslag i ens egne særlige retsregler. Men at det ikke er et gode, der er fuldstændig utvivlsomt og uden nogen modargumenter, går i steds højere grad op for folk, efterhånden som den teknologiske udvikling bevirker, at der bliver flere og flere, som får kontakter ud over landegrænserne. Vi må simpelt hen til at tænke i mere internationale baner med hensyn til retsreglerne, end vi hidtil har gjort.

Det er aldeles uholdbart – for nu at tage det emne, vi diskuterer her – at man kan være far til et barn, hvis man befinder sig på den ene side af Øresund, men ikke er far, hvis man er på den anden side af Øresund. Det giver usikkerhed og uklarhed for den enkelte på dybt væsentlige områder. Derfor må det i allerhøjeste grad hilses med tilfredshed, at ministeren fremkommer med forslaget her. Skal man forsøge at dryppe lidt peber i såret, er der vel i og for sig kun det at sige, at det er ulykkeligt, at det har varet så længe, før vi har fået et forslag af denne art, men jeg ser med glæde, at man dog er gået så vidt i ikrafttrædelsesbestemmelsen, at loven, når den engang træder i kraft, også gælder for afgørelser truffet før dette lovforslags gennemførelse.

Man kan selvfølgelig diskutere, om det er nok, at vi alene orienterer os til de skandinaviske lande på dette område, og jeg vil da gerne spørge ministeren, om han mener, vi kan få flere lande med ind under det, at man har ensartethed og respekterer hinandens faderskabsafgørelser. F. eks. ville det da være naturligt, at man også fik vore 8 EF-partnere med ind under en tilsvarende ordning. Er der noget på vej i så henseende? Det skulle nødtigt gå, sådan som det altså er gået på dette område, hvor der nu er gået snart 140 år, siden man begyndte på tankerne om den nordiske retsenhed inden for akademiker- og studenterskandinavismen i Carl Plougs tid, før vi kommer til noget så selvfølgelig som dette lovforslag.

Der er desværre ikke bare ting i dette lovforslag, som fortrinligt erkender, hvordan udviklingen har været, der er i hvert tilfælde en enkelt bestemmelse, hvor man ser den overforsigtige jurist stikke hestehoven frem. Jeg tænker på forslagens § 3, nr. 4, hvor man

bevarer en ordre public-bestemmelse og siger, at hvis der er noget i fundamentale danske retsprincipper, der på afgørende måde strider imod en afgørelse, som er truffet f. eks. i Sverige eller Norge, skal faderskabet alligevel ikke gælde. Da der her ikke er tale om at gennemføre en international konvention, tror jeg givet, at folkettingen vil stå sig ved at slette den bestemmelse. Der vil i det praktiske liv være masser af mennesker, der synes, at det strider mod deres fundamentale opfattelse, at en eller anden skal have en arveret, som måske går ud over vedkommende. Derfor vil man faktisk lave mere ondt end godt med denne bestemmelse.

Jeg er således fundamentalt uenig i det, der blev fremdraget her fra socialdemokratiets og venstres side om, at vi skal være åh så forsigtige med, om der skulle være noget i svensk adoptionspraksis eller i norske regler, som på afgørende måde skulle stride imod, hvad man her i Danmark har vænnet sig til absolut skulle være det rigtige. Vi må lære at tænke internationalt og må kunne indse, at selv om noget ikke er fuldstændig i overensstemmelse med det, som vi har vænnet os til i vores tankemåde i juraen og i praksis, så må man i disse internationalt prægede retsforhold acceptere, at andre mennesker kan tænke på en anden måde. Jeg må derfor skarpt tage afstand fra, at man begynder at ændre på retsenheden – enten direkte eller via ordre public-bestemmelsen i § 3, nr. 4 – sådan som der f. eks. blev fremsat ønske om i de to første indlæg i denne debat, sådan at man skulle kunne tilsidesætte afgørelser truffet i de andre lande, fordi de var truffet efter lidt andre regler end dem, der gælder her.

Jeg vil altså meget gerne høre, om justitsministeren vil være sindet at gå positivt ind i et arbejde med, at vi i et forhold mellem meget, meget nært beslægtede lande på et område, hvor det er vigtigt at have retsklarhed, og hvor man ikke skal skabe grundlag for kværanterier, sletter § 3, nr. 4.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Jeg synes, det er rart, at man her har haft det ene øje lidt på klem og har fået øje på, at der stadig væk er muligheder for at samarbejde landene imellem, og i dette tilfælde de nordiske, og at man ikke kun har interesse for at lave EF-harmoniseringer.